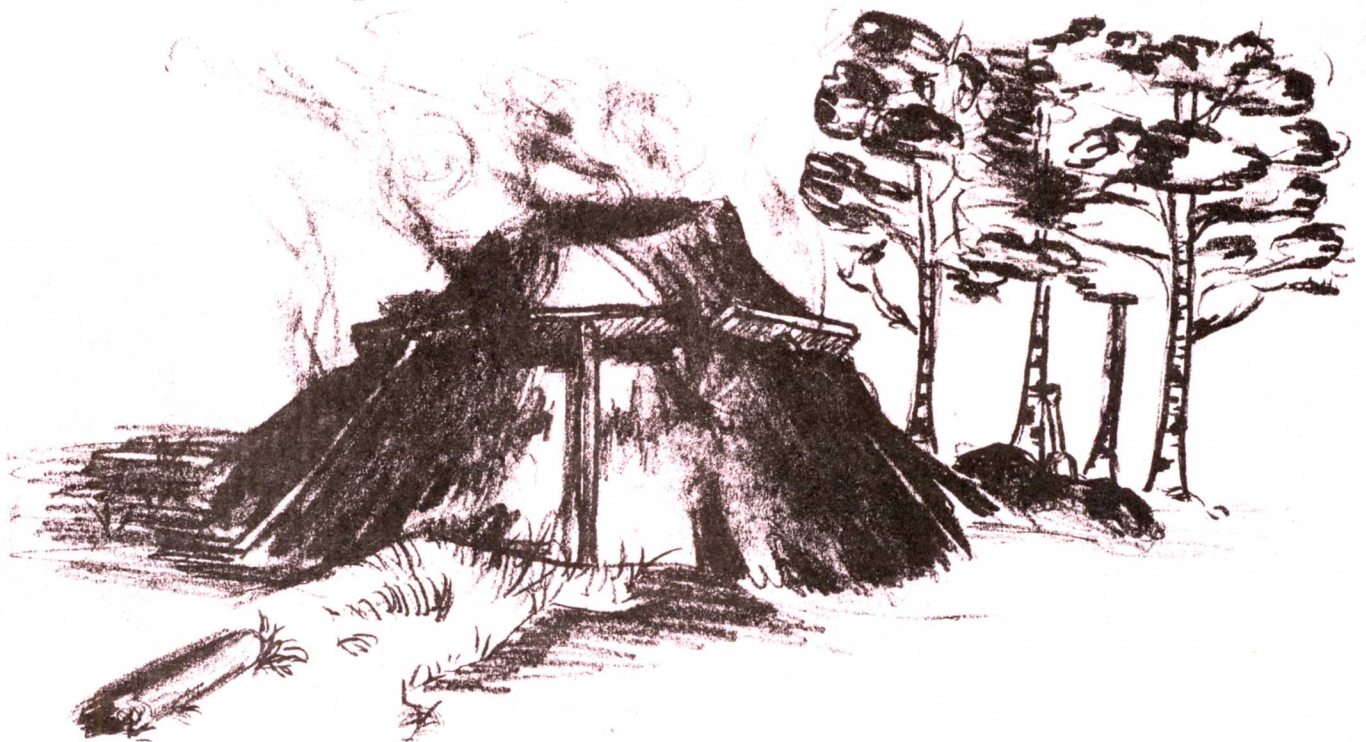

-Bladet

LOKALNYHETER FRÅN LÖABYGDEN

NR 3 1986

Ill: Åsa Gustafsson

Nu pyr det i Löa igen!

En obehaglig, frän och stickande lukt. Eller en härlig doft av skog och tjära och gamla tider. Därom kan man ha olika åsikter, men vad näsan än tycker så är säkert de flesta i Löa överens om att det är mycket trevligt att det åter står en kolmila på sågbacken. Nytt och spännande, nästan lite exotiskt för dem som aldrig varit med förut. Gammalt, vant och nostalgiskt för dem som minns när det årligen stod bortåt tjugo milor i Löa.

Hon har skött sig bra, milan. (Om vi förstått saken rätt är en mila alltid femininum.) Rykt och pyrt utan uppflammande tendenser och utan några olyckstillbud. Fast kolningen har tagit längre tid än man räknat med.

När grabbarna med kännarmin sticker in en käpp i milan stöter de ännu på okolad ved, fastän milan när detta skrivs går på fjärde veckan.

Surt

- Veden var väl lite för sur från början, berättar Christer Carlsson, och sedan har det ju regnat mest hela tiden, vi har haft sammanlagt 4 dagar utan regn sedan vi tände!

Det var den 29 augusti kl 18 som den stora tändingen skedde. Regnet skvalade redan då och de bybor som kommit samman fick vänta en god stund innan röksignalerna från milans topp visade att han brann som hon skulle. Männe det inte var en skvätt dieselolja i dunken som till sist bars upp för stegen?

(Forts på sid 3)

